

Arrest

**nr. 67 748 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker, bijgestaan door advocaat M. KALIN die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt en die tevens tweede verzoekster vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 18 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 20 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 12 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) omdat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van hun asielaanvraag.

1.3. Verzoekers dienden op 17 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 juni 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 juni 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 14 juni 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 14 juni 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze voeren tenslotte aan dat het Commissariaat-generaal een substantiële onregelmatigheid heeft begaan. Verzoekers vermelden in hun verzoekschrift dat zij de oproepingen voor gehoor nooit ontvangen hebben en zij daardoor niet op de hoogte waren dat ze dienden te verschijnen. Ze beweren niet te weten waarom deze brieven niet tot hen zijn gekomen en zijn niet doelbewust weggebleven op het geplande interview. Zo zijn ze in het verleden meerdere malen op de Dienst Vreemdelingenzaken verschenen, wat aantoonde dat zij hun asioldossier zeer ernstig nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brieven teruggekeerd zijn naar het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal was dus op de hoogte dat verzoekers hun oproepingsbrieven niet ontvangen hadden en dan ook niet konden ingaan op ontvangen post. Bijgevolg kan volgens verzoekers niet zomaar worden geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben. Verzoekers voeren verder aan dat het niet onderzoeken van hun asielaanvraag een onmenselijke en vernederende behandeling is, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. De handelwijze van de commissaris-generaal is, volgens verzoekers, zeer onzorgvuldig.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het Commissariaat-generaal bij toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet met aangetekende zending werden opgeroepen en dat op hun adres twee berichten van aangetekende zending werden achtergelaten, namelijk op 31 mei 2011 voor eerste verzoeker en op 1 juni 2011 voor tweede verzoekster (stuk 7, Oproeping voor gehoor). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de door hen opgegeven gekozen woonplaats "*Aneessensplein 6, 1000 Brussel*" op enig moment werd gewijzigd (Stuk 9, verklaring betreffende woonstkeuze van 29 april 2011).

Ter terechtzitting bevestigt eerste verzoeker dat hij dat bewuste adres steeds als gekozen woonplaats heeft opgegeven. Hij geeft bovendien toe dat hij de aangetekende zending met de oproeping voor het gehoor niet ter post is gaan afhalen, waardoor verzoekers afwezigheid op het gehoor aan zijn gedrag kan worden toegeschreven. Bijgevolg kon de commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct besluiten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De commissaris-generaal kon terecht concluderen dat dit optreden van verzoekers blijk geeft van een desinteresse in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. De schending van artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. Het Commissariaat-generaal heeft derhalve artikel 57/10 van de vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast. Na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet dient niet op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag te worden ingegaan (RvS 7 mei 2008, nr. 2690 (c)).

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN